

DEL PRESENT

VERITAT INNEGABLE

Moltes són les veritats impugnades en aquests últims temps, en què és nota una revolta general: en què l'error prevaleix a la veritat, les tenebres a la llum, el mal al bé, com si l'home actual hagués perdut la raó, i es lliurés solament a ço que li favoreix les passions o sigui a fruir de la llibertat, com diu ell, que més que llibertat és llibertinatge. Doncs bé, una d'aquestes veritats és que l'home és naturalment religiós. Quantes voltes havem sentit negar aquesta veritat, i tot perquè es pretèn viure sense Déu, o sigui sense res que pugui ésser un fre al llibertinatge. I com que la religió ens posa davant els ulls, el conjunt de veritats i deures, que per nosaltres es segueixen envers Déu, és per això que l'esclau de les passions, no ha deixat d'oposar-se a tan palpable veritat. Així ho proven la història i la psicologia, dient aquesta última que rectament considerades les íntimes aspiracions i tendències de l'home, amb raó es dedueix que alguna religió li ha d'ésser necessària.

Religió és el conjunt de veritats i deures pels quals la nostra vida s'ordena a Déu. Contra els ateos, materialistes, positivistes i indiferentistes absoluts, els quals per obrar lògicament amb les seves respectives ideologies s'han vist obligats a negar la necessitat de la religió, la història ens demostra palpablement la certesa de la nostra proposició. Consta que tots els pobles i tribus salvatges sempre han tingut i tenen encara les seves religions, constant elles dels tres elements, dogmàtic, moral i ritual, que encara que diferents en certs punts, tots convenen en l'existència d'algun ésser superior, amb el qual no sols és possible, sinó que és necessari tenir certes relacions, perquè l'home pugui viure rectament. Mai cap savi ha pogut negar aquest fet religiós, i si mai algú s'hi ha atrevit és perquè no féu les degudes investigacions i no coneixia suficientment les llengües i costums de les tribus a les quals nega aquest fet universal i religiós.

La psicologia també ens porta a la mateixa conclusió. L'home per necessitat de la seva mateixa naturalesa té tendència a la felicitat, la qual solament pot trobar en la completa i harmònica